

Диявол. Книга 1

КУПИТИ

Повертаючись до Філадельфії, двадцятичотирирічна Гейлі Воррен буде прості плани. Вона збирається провести час із близькими, знайти роботу і зняти невелику квартиру в центрі міста. Але доля готує для неї зовсім інший сценарій. Виявляється, що Томас, брат Гейлі, заборгував компанії пів мільйона доларів. У відчаї він звертається за допомогою до Віктора Шармана, але той ставить умову: він сплатить борг, який тяжіє на родині Ворренів, якщо Гейлі погодиться вийти за нього заміж.

Щоб врятувати сімейний бізнес, дівчина змушена зіткнутися віч-на-віч із людиною, яку у Філадельфії називають Дияволом. Наскільки зміниться життя Гейлі, коли вона переступить поріг темної резиденції, маючи в голові лише одне питання: чому Віктор Шарман вибрав саме її?

Пролог

Він звик їх називати привидами, хоча вони були не більше як страхами, спогадами й уламками розтрощеного плином часу минулого.

Удень вони супроводжували його на кожному кроці. Завжди боляче нагадували про себе — варто було йому лише глянути в дзеркало і побачити власне відображення. А ночами... Що ж, уночі було найгірше. Усе, що він так намагався втримати в поводах за дня, наздоганяло його, немов голодний звір, і тоді сил вже було замало, щоб далі з цим боротися.

Кошмар завжди виглядав однаково. Ось маленький човник, що ледь гойдається, дрейфуючи десь посеред чорних вод зарослого, давно забутого озера. Він уже тоді знав, що станеться далі. Тож мимоволі перевів погляд на тиху, темну водну гладь. Легкий подув вітру розвіяв його чорне, як вороняче крило, волосся. Дихання стало важчим, а серце, здавалося, зупинилося.

Імла, що здіймалася навколо нього, нагадувала хмари, які впали на воду, немов хтось зіштовхнув їх із неба. Його руки були мокрі від поту, горло пересохло й нещадно дерло, а вуста обвітрилися. Коли він обережно їх розтулив, то відчув, як на них тріскається шкіра. Металевий присмак крові здавався водночас гірким і солодким. Він ледве проковтнув слину і зосередив свій погляд на чорній воді. В її товщі він помітив білий силует, який з кожною секундою щораз більше нагадував простягнуту до нього руку.

Він упав на коліна. Човен загойдався від різкого руху, однак він не звертав на це уваги. Занурив руки в холодну, майже крижану воду, що намочила рукави його білої со-рочки. І скривився, намагаючись вхопитися за простягнуту до нього руку. Вона була така бліда, що виглядала майже як нелюдська.

Постать, що нечутно благала його про допомогу, була, втім, надто далеко. Він сперся правою рукою на дерев'яний борт човна, перехилиючись іще більше. Його губи ледь торкнулися поверхні води. І саме тієї миті, серед

чорноти й мороку, йому стрівся погляд — як дві краплі води схожий на його власний, знайомий ледь не до болю.

Бліда рука затислася на його зап'ястку, худі пальці вп'ялися в шкіру так сильно, що він не міг відхилитися назад. І вже за секунду відчув, як ним щосили шарпнуло, і шубовснув просто в чорноту води. Останньої миті він устиг зробити короткий вдих.

Він не був готовий до холоду, який узяв у лещата його тіло, коли він з головою занурився в озеро. Його м'язи звело судомою, що зробило неможливим бодай якийсь рух, бодай одну відчайдушну спробу врятуватися.

Він тонував. Надто виснажений, аби не дати цьому статись.

Рука, яка вхопила його за зап'ясток, зникла. Він лишився сам на сам із чорнотою, що оточувала його звідусіль, з гробовою тишею, з серцем, яке билосся щораз повільніше. Він заплющив очі, дозволяючи своєму тілу, що поволі обм'якало, опускатися на дно, просто в пітьму, що чигала на нього.

Він шкодував не про надто багато речей. У цей момент він не міг зосередитися ні на чому — лише на спокої, що його огортав і був для нього розрадою. Здавалося, світ зупинився, чи то, може, просто він більше не був його частиною? Може, тут, під водою, в тиші, на самоті, серед мороку й темряви, нічого по-справжньому не мало значення?

Він підняв зважнілі повіки. Слабке сяйво роздерло холодну воду, мов аркуш паперу, навпіл. З того сяйва вийшов ледь помітний, проте видимий силует. Це була худорлява рука з розчепіреними тонкими пальцями. Вона тягнулася до нього, прорізаючи темряву й розриваючи тишу.

Він не міг впевнено сказати, що відчув, коли її побачив, — полегшення чи страх. Та коли вона вхопила його за зап'ясток і потягнула за собою прямо до світла, стало трохи тепліше. Яскраве світло змусило його стиснути повіки. Коли ж згодом він їх розтулив, то вже не тонував і не був у човні, а стояв посеред світлого шкільного коридору.

Вода, яка стікала з його промоклого одягу, дзвінко стукотіла об дерев'яну підлогу. Він провів поглядом по рядах високих помаранчевих шафок, що тягнулися аж до замкнених подвійних дверей у кінці коридору.

Його дихання заспокоїлося, серце билося в рівному помірному ритмі. Плечі опустилися, мовби з полегшенням, коли він важко зітхнув. І тільки тоді він відчув тепле стиснення навколо зап'ястка.

Він повільно повернув голову. Глянув на постать, що стояла поруч: жінка, а радше дівчина, нижча від нього на голову, маленька, оповита в білу сукню, що сягала до землі. Її обличчя затуляли густі пасма довгого чорного волосся. Погляд був прикутий до чогось попереду неї: імовірно, до дверей або ж до того, що за ними ховалося.

Він обережно розкрив уста. Прагнув запитати, хто вона, та перш ніж спромігся це зробити, вона повернула до нього голову.

Він здригнувся — приголомшений і наляканий. Постать не мала обличчя: ані очей, ані рота. Це була лише бліда безлика маска.

Він різко смикнувся назад, але тільки на крок, тому що тонка дрібна рука сильніше стисла його зап'ясток, не даючи йому втекти.

Віктор зробив глибокий вдих. Повітря, що заповнювало приміщення, було приємно вологим і прохолодним. Сон щезнув так раптово, що навіть не наважився лишити після себе втоми.

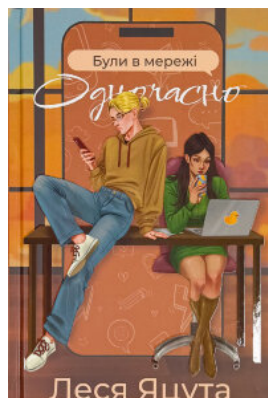
Чоловік підняв повіки. Його погляд зупинився на темній стелі. Й досі була ніч, адже крізь опущені до половини ролети у спальню прокрадалася лише темрява. Він повернув голову вбік, щокою припавши до холодної подушки. Потім подивився на електронний годинник на приліжковій шафці. Той показував 4:36. Отже, він спав три години і двадцять дві хвилини. Менше, ніж попередньої ночі, і вже напевно більше, ніж наступної.

Віктор знову заплющив очі. Він хотів повернутися у шкільний коридор — у момент, який щойно пережив у сні, щоб побачити обличчя дівчини. Та побачив лише темряву

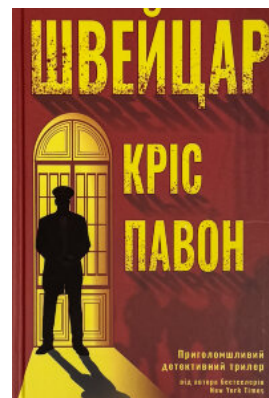
Рекомендована література

VENOM

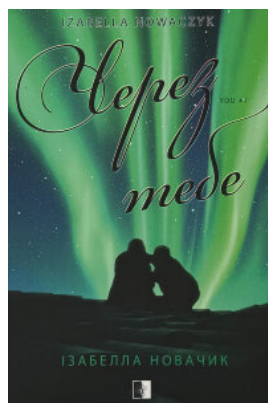
Були в мережі
одночасно

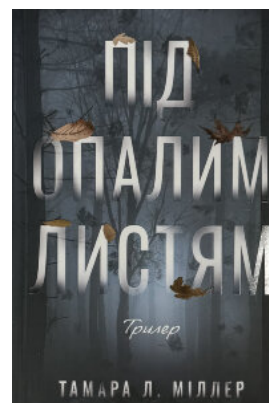
Швейцар

Нескінченність між
нами

Через тебе

Під опалим листям

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ